

[Erhard Jakobsen]

afvist, at det er en regerings skyld, at der er valutaunderskud. Det er borgernes skyld, det er dem, der køber de varer, som bidrager til at bruge den udenlandske valuta. Det er ikke regeringens skyld, med det er heller ikke oppositionens skyld, og sådan lød det nærmest. Det var, som om hr. Ellemann-Jensen nærmest sagde det truende til os dernede, at vi ikke havde gjort noget ved alt det her. Jeg må altså lige minde om, at det er altså regeringen, der skal gøre noget ved det; så kan vi andre bidrage, eller vi kan skade ved ikke at bidrage, og så kan vores handlinger bedømmes. Men ud over de sølle par flasker, vi andre tager med hjem, når vi handler derude, så er det i hvert fald ikke os, der skaber valutaunderskuddet.

Må jeg om det i det hele taget sige: kunne vi dog ikke blive enige om at fortælle befolkningen, at det, der er i vejen med Danmark og valutaen, det er noget strukturelt. Det er noget, vi aldrig kommer af med, i hvert fald hvis vi skal ordne det selv. Man kunne sige, vi bestiller for lidt osv., men det passer ikke. Vi bestiller for meget. Ja, det er en hård beskyldning mod mange, det ved jeg, men det er ikke desto mindre tilfældet. (*Munterhed*). Ikke dette tings medlemmer. Tænk engang, hvis vi indførte 11 timers reglen for folketingsmænd, så gik dette land i stå.

Hvad er det, der er i vejen? Det, der er i vejen, er, at i Danmark produceres der mere pr. indbygger end i de fleste af de lande, vi handler med og har underskud over for. Når der produceres mere pr. indbygger, så tjenes der mere, for man får noget for at producere. Når der tjenes mere, så bruges der. Alle fornuftige mennesker vil bruge noget af det, de tjener, det er der ikke noget at gøre ved. Resultatet af, at vi producerer mere end de andre, er altså, at vi får et større forbrug end de andre. Derfor køber vi mere i de andre lande, end de køber hos os. Det er en logisk nødvendighed, som kun ved skrappe, skrappe indgreb kan forhindres – og det har vi ellers gjort gang på gang, synes jeg nok. Jeg har haft den fornøjelse et par gange at diskutere disse ting med folk fra andre lande, der i hvert fald er lige så kloge som de vismænd, vi stiller med herhjemme, og jeg har direkte stillet dem over for: kom med et krav til Danmark, sig til mig, hvad er det, Danmark skal gøre? Så kom de med et forslag, og så sagde jeg: undskyld, det lavede vi i

1962. Ja, det er for resten sandt, det gjorde I jo også. Så kommer de med et nyt bud. Det lavede vi i 1965. Det dér, ja, det blev vi skældt vældigt ud for i 1970.

I Danmark har man gennemført alt det djævelskab, der skal til for at prøve at holde befolkningens valutaforbrug nede. Man har sågar lavet indkomstpolitik og Hartlings helheds- eller hulhedsløsning osv. Der er ikke det, vi ikke har prøvet at stille op, som de andre kunne komme og bede os om. Vi har lavet det.

Jeg er nødt til at sige det, selv om det lyder frygteligt i hr. Ellemann-Jensens øren oven på den skrækrapport, som jeg nu som medlem af dette høje ting må læse for tyvende gang, for tilfældigvis er det sådan, at i alle de 26 år, jeg har været her, har Danmark været på afgrundens rand. Jeg håber ikke, det er, fordi jeg har været her, men rent faktisk har det været sådan i alle de 26 år. Derfor kan det altså ikke imponere mig helt ud over alle grænser, at nogle, der har samme eksamen, som jeg har, finder ud af, at nu er vi på afgrundens rand igen en gang. Det kan altså ikke bevæge mig så forfærdelig dybt.

Men jeg indrømmer, jeg har én bekymring: hvis det virkelig denne gang er alvorligere, end det har været de andre gange, og hvis regeringens repræsentanter står op og siger det i en TV-udsendelse, så bliver det desværre ikke hørt og ikke forstået, det må vi erkende. Denne regering har ingen autoritet ude i befolkningen. Der er ingen, der kan stå op fra regeringens side og sige det til befolkningen på en sådan måde, at man forstår: »Så for søren« – og at man retter sig efter det. Det er beklageligt, men det tager ikke kraften af det tilsagn, jeg gav før om, at vi gerne skal være med til at bakke regeringens handlekraft og dens styrke op med alt det, vi er i stand til at gøre.

For så vidt angår de offentlige udgifter har vi et typisk eksempel på den måde, man diskuterer disse ting på. På den ene side bekender man sig til det kommunale selvstyre, og man er så glad for sine bloktilskud. På den anden side kan man ikke forstå, at konsekvensen af kærligheden til det kommunale selvstyre og til bloktilskud er, at man afskærer sig fra at forhindre, at kommunerne bruger pengene derude. Oven i købet vedtager man love, hvor man siger: I skal gøre det – sådan kan lovene i hvert fald fortolkes – el-